

være betænkeligt for Tiden at iværksætte en paa Sogne-Inddelingen fuldstændig grundet Ordning af Kommunalvæsenet paa Færøerne, antoges det dog, at der med Bibeholdelse af Præstegjælds-Inddelingen allerede nu burde gjøres Skridt hen til en Udsondring af de stedlige Interesser, derved at Præstegjældets økonomiske Anliggender bestyredes særskilt for hvert Sogn. Det bemærkedes i saa Henseende, at der paa Grund af Bygdernes isolerede Beliggenhed i Almindelighed ikkun vilde findes fælles Interesser imellem de nærmest liggende og til samme Sogn hørende Bygder, og ligesom det ansaas for billigt, at Udgifterne til de kommunale Indretninger, der ikkun have Betydning for det Sogn, hvortil de findes, bæres af dette Sogn selv, saaledes maatte det formentlig befrygtes, at Interessen for de kommunale Anliggender vilde svækkes, naar disse bleve fælles for et større Omraade. Forsaa vidt det kunde synes betænkeligt at foretage en saadan Søndring med Hensyn til Fattigvæsenet, der som herort hidtil har omfattet Præstegjældet som en Helhed — idet det nemlig hyppig er Tilfældet, at netop de mere velhavende Sogne, der yde det største Bidrag til det fælles Fattigvæsen, have det ringeste Antal Fattige, medens andre Sogne kun ere istand til at yde et ringe Tilskud og dog ere belemrede med et stort Antal Fattige — bemærkedes det, at ligesom det netop er den anførte Omstændighed, der ofte har givet Anledning til Misforståelse med den bestaaende fælles Forvaltning af Fattigvæsenet, saaledes er der Grund til at antage, at de i den senere Tid saa stærkt tiltagne Udgifter til Fattigvæsenet vilde formindskes, naar hvert Sogn for sig maa underholde sine egne Fattige. Der vil derhos ingen Grund være til at frygte for, at de fattigere Sogne ikke skulde blive istand til at give den fornødne Fattighjælp, idet det Tilskud, der af Amtsfattigkassen ydes til Fattigdistrikterne, og som i de senere Aar har beløbet sig fra 1200 til 2000 Rd. aarlig, selvfølgelig først og fremmest maatte komme de Sogne tilgode, hvor der findes den største Trang.

Som Følge af den ovenanthydede Ordning har Lagtinget tænkt sig, at der af hvert Sogn

maatte vælges mindst eet Medlem til Præstegjældets Forstanderskab, og at der i hvert Sogn maatte dannes en særlig Kommission, bestaaende af den for hvert Sogn valgte Forstander som Formand samt i Reglen af to eller undtagelsesvis fire Mænd, der skulde vælges af det samlede Forstanderskab. Til denne Kommission skulde de forskellige kommunale Hvervs Udførelse overdrages, medens dog den egentlige Beslutning i alle Sognet vedrørende Anliggender maatte tages af det samlede Forstanderskab, der saaledes navnlig ogsaa vilde have at vedtage det aarlige Overslag over Sognets Udgifter og Indtægter, hvortil der iøvrigt vilde være at fremsætte Forslag af Sognekommisionerne igjennem deres Formænd.

Da Justitsministeriet ikke har troet, at der var tilstrækkelig Anledning til at modsætte sig den saaledes antydede Ordning, der i alt Fald i Principet er stemmende med det Lagtinget forelagte Forslag, og som er tilraadet af Thinget med overveiende Majoritet, er foranstaaende Lovforslag blevet udarbejdet i Overensstemmelse dermed.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes iøvrigt Følgende.

Til § 1.

Ved denne Paragraf findes der under Henvisning til det Foranstaaende intet Særligt at bemærke.

Til § 2.

Ifølge Amtmandens Forslag skulde Antallet af Medlemmerne af Forstanderskaberne være 5 i de større Sogne og 3 i de mindre. Da det imidlertid maa antages, at Medlemsantallet efter den skete Forandring med Hensyn til Kommunernes Omfang bør være større og navnlig ikke under 5, dog med Undtagelse af det i Paragrafen nævnte Tilfælde, hvor et enkelt Sogn maatte danne en særegen Kommune, ere Grændserne for Antallet her fastsatte til henholdsvis 9 og 5, saaledes at Lagtinget indenfor disse Grændser bestemmer Antallet for de enkelte Forstanderskaber.

Medens man ikke har fundet Anledning til i Overensstemmelse med § 2 i Loven af